

XXVII МЕЖДУ-
НАРОДЕН ФЕСТИ-
ВАЛ „МАРТЕНСКИ
МУЗИКАЛНИ ДНИ“

зата при нея — просто да се чудиш как се получава толкова естествено от ръцете и ума на „неестествено“ малкото момиче!

Вместо да се впуска към не посилно преследване на изящество и грациозност, характерни за класическия разбирателен на Менделсоновите концерти, оркестърът предпочете да изгражда партньорството си с повече романтична променливост на чувствата. И защо не, щом подхожда на младежкото

Младежки концерт със зрели постижения

Опитвам се да си представя какво щеше да бъде, ако всички музикални училища в страната имаха свой собствен оркестър, така както колегите им в Русе и ако, разбира се, бяха ръководени от диригенти като Алексей Измирлиев. Каква великолепна школа по музициране би било обучението в тях, каква стабилна крачка към създаване на музикалски традиции, все още толкова редки в историята на музикалната ни култура!

Започвам с мисълта, че това бе един младежки концерт. Нека не ми се сърдят участниците в него певци от именития русенски хор „Родина“, миналата пролет отбелязал своята 50-годишнина. Юношески е Младежният филхармоничен оркестър, какво ти млада — мъничка е 11-годишната цигуларка Мила Георгиева, млади, скоро слезли от студентския чин са солистите-вокалисти Пламен Хиджов, Светла Кръстева, Цветан Михайлов, все още млад е Измирлиев.

Но още първото произведение разкри на публиката, че за две години Измирлиев е превърнал оркестъра в ансамбъл. Музикалният пътеник на Л. Пяпков („Пътуване из Албания“) е цикъл от 16 вариации върху албанска народна песен. Тази мелодия вдъхновява композитора по време на приятелско посещение през 40-те години, ала нейното звучене е подчертано българско. Пяпков поставя името си в списъка на големите композитори, вложили в основата на някои от националните си творби чужда фолклорна тема. Но какъв подход към нея, какво майсторство и поезия в претворяването ѝ! На драматургичната гъвкавост на музикалния език, едновременно изменчив и верен на себе си, разчитахме Измирлиев, за да построи максимално явната концепция на своя прочит. Още с въвеждането на темата във вполончели пролича стремежът му да постигне благородство в пълната на всяка темброванина, да я диференцира и подреди в йерархията на общата звукова маса, да изведе възможните ѝ динамичес-

ки амплитуди в името на логиката на текста (и контекста) на партитурата. Интересен беше да се наблюдава как този още незрял състав преодолява един след друг драматургичните контрасти (най-последователно засега по отношение на темпо и динамика), доверил се на прецизния диригентски жест изцяло, като едно дългоочаквано освобождение от досадната броня на ученичеството.

В центъра на второто произведение на вечерта — реминиращия концерт за цигулка от Менделсон — се откриха Мила Георгиева от Софийското музикално училище. Ученичката на Евелина Арабаджиева, под контрола на родителни музиканти, Мила вече опита вкуса на международните сцени, макар че (ако не се лъжа), е едва в четвърти клас. Не говоря за първите награди на конкурса „Светослав Обретенов“ (у нас) и на „Кошан“ в Чехословакия, а за наскоро привършилото ѝ турне със „Софийски солисти“ (под диригентството пак на Измирлиев) в Индия, Китай, Филипините. . .

Наистина респектираща практика за по-големите по възраст от нея в оркестъра, но затова пък полезна и стимулираща. Изпълнението на Мила Георгиева тази вечер носеше всички белези на музикално дарование, надраснало възрастта си (у нас подобно е развитието на вече 17-годишния цигулар Васко Василев). Красив бе всеки неин тон, трептящ като чисто сребро във високия регистър, но най-красиво, като че ли без никакви усилия бе ваенето на фра-

му усещане за света! А цялостното прозвучаване на творбата доказа, че геният на Менделсон си е гений, независимо от всички периодизации на опусите му.

Може би най-силният акцент на концерта попадна върху сол мажорната меса на Шуберт, подплатена с вокалното майсторство на такъв елитен състав, като хор „Родина“. Нямам смелост да похваля, само мога да благодаря на н. а. Васил Арнаудов и на неговите помощници за съвършенството, с което градят принципи на съвременната ни хорово-изпълнителска естетика. Този акцент имаше и психологически смисъл — изпълнението бе не посредствено посветено на паметта на наскоро напусналия ни н. а. Добрин Петков. Може би този факт обезсмисли каквото и да било критично отношение към интерпретацията. Не само защото ние, слушателите в залата, вече гледахме на нея като на духовен венец, изплетен от музика, пред една трудно достижима в светлия си ореол памет. Не само и за това, че смисълът на отделилите части — „слава“, „вярвам“, „благословен“, отпярвахме към творческата личност, отложила се в националното ни съзнание поради любовта си към музиката, към тази божествена музика, чиито автор е Шуберт. А може би и затова, защото и оркестровият, и хоровият състав, и Измирлиев, и солистите с деликатното си присъствие — Св. Кръстева, Пл. Хиджов, Цв. Михайлов, се опитаха да дадат всичко, на което са способни, за да могат поне малко да се доближат до незабравимите музикални себеподдавания на Добрин Петков.

Мисля, че този концерт има с какво да се помни.

Валентина ДИЧЕВА